

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARME DE CATALUNYA

Nº 9678

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa i Seu d'Urgell

NÚM. 18

DESEMBRE DEL 1935

ANY II

NIT DE NADAL

«Mentre el silenci embolcallava totes les coses i la nit en sa carrera era arribada al bell mig, el vostre Verb omnipotent devallà de la seu del celestial regne».

Nit és sinònim de misteri. Quan les paoroses ombres han baixat a la terra per a vetllar el son de la humanitat i la natura lassa repara les seves gastades energies en el repòs del silenci i de la pau, sorgeixen com per encantament, forjats per la nostra fantasia, multitud de fantasmes i vils quimeres, que s'escampen sobre la terra espiant-nos.

Déu mateix, en les comunicacions íntimes que mantenia amb els homes, escollia amb preferència les hores de la nit, com a més aptes per a rebre les seves confidències. Difereix tant el món físic del de l'esperit, que en voler admirar alguna de les seves belleses, s'ens fa indispensable córrer un vel davant dels nostres sentits...

No és meravella que en complir-se el moment transcendental en el qual havia de prendre carn humana i habitar entre nosaltres el Verb de l'Etern Pare, Jesucrist, volgués entrar en aquest món escortat per les tenebres d'una de les més fredes nits de l'hivern. Les ombres han estat sempre les missatgeres i etern seguici del sol que ens il·lumina.

Les tenebres de la nit de Nadal, tenen un sentit místic i enlairat. Elles simbolitzen l'estat de l'humanitat a la vinguda del Messies.

Des que entrà en aquest món el pecat del primer home, denses tenebres caigueren sobre l'enteniment i el cor dels mortals. En el primer campava l'error, en el segon el vici.

Jesucrist, llum del món, ha vingut a bandejar per sempre son reialme. Neix pobre en el portal de Betlem i una estrella anuncia als gentils la seva aparició sobre la terra.

Ell destruirà l'error amb les armes de la veritat i amb la santedat de la seva vida destronarà el vici de l'altar que li havia alçat la pobra humanitat.

Obedients com els pastors a la veu dels àngels, traslladem-nos amb l'esperit a la cova de Betlem; mirem aquelles palles, aquella pobresa i indigència del que regirà els destins de la humanitat i pensem que ho féu per amor de nosaltres i de la nostra salvació...

LAÏCISME

Els laics diuen que la religió s'ha de relegar a la vida privada i bandejar de les institucions públiques.

Aquesta pretensió erigida en doctrina, és una heretgia intolerable.

Massa que de vegades esdevé una necessitat dolorosa comprimir en l'íntim de la consciència les aspiracions religioses, quan ens trobem a conuiuïre, a col·laborar amb persones mancades d'esperit religiós. Per naturalesa, però, la religió és nada a amarar tots els aspectes de la vida humana.

Totes les criatures, àdhuc les inferiors a l'home, tendeixen vers Déu de l'íntim de llur ésser. Les racionals hi tendeixen conscientment; d'aquí l'exercici de la religió.

Aquesta tendència ens ve de que totes les coses han estat creades per a manifestar, participant-la, la glòria de Déu.

Ara, tot el bé que hi ha en cada criatura, tot és en igual manera, fruit de la creació. En nom de què, doncs, posaríem una barrera enllà de la qual no es permetés de passar la pràctica de la religió?

No serà un deure estricte enquadrar en cada moment totes les activitats de l'home dintre la religió, però excloure'n per principi algunes, és menysconèixer l'essència mateixa de la religió.

El laïcisme esdevé així una mutilació.

PRODIGIS DE L'ESCAPULARI

El que anem a referir està avaluat amb l'autoritat del P. Daniel de la Verge Maria. Ocorregué l'any 1656 a Castelmonte, diòcesis de Segòvia.

Jaume Calpe, regidor de l'esmentada vila, es trobava el dia 26 d'octubre treballant el camp, quan es desencadenà una forta tempestat. La pluja era torrencial i els llamps describien en el cel de plom amb infinita rapidesa capritxoses corbes.

Una centella esgarriada caigué malhauradament sobre el disortat regidor, privant-lo de la vista i deixant tot el seu cos desfigurat i en llastimós estat. Els vestits foren consumits pel foc, llevat del Sant Escapulari que quedà intacte.

En aquest estat era imminent la mort que penetraria per les horribles ferides que cobrien el seu cos. El temor de morir en aquell lloc solitari sense el confort dels Sagraments, desvetllà en el seu cor uns sentiments que mai havia experimentat.

Pregà amb la certesa que havia d'aconseguir el que demanava. Demanà a Maria aquella vista que acabava d'ésser-li quitada i Maria obrí novament els ulls del cos a la llum del dia, intensificant en el seu esperit els esclats magnífics de la fe.

Disfrutà de tan singular prodigi fins l'hora de la seva mort, que ocorregué quinze dies més tard rebuts amb gran fervor els últims sagraments. Morí en dissabte conforme ho havia ja anunciat.

D'aquest prodigi n'instruí procés verbal l'il·lustríssim Sr. D. Francesc de Gavaldan, bisbe de Segòvia, el dia 4 de Juliol de 1657, encarregant s'en fes pública referència.

DIRECCIO DE L'AMOR

Una de les energies més fortes de què disposa l'home és l'amor: quan hom l'enfoca vers el mal produeix efectes catastròfics, però quan hom l'utilitza pel bé arriba al cim de la perfecció. És una central d'energies que portades pels fils conductors de la llei de Déu dona llum, calor i força; és un embassament abundós d'aigua que ben canalitzat posa en moviment profitós la màquina de l'esperit més complicat; és una palanca com la d'Arquímedes capaç de posar en moviment tot el món.

És una guspira de l'amor aquell *Déu ho vol* de Pere l'Ermità amb el que abassegava pobles sencers en forma d'exèrcits per deslliurar els Sants Llocs del jou ominós dels turcs; és una guspira de l'amor aquell *non possumus, no podem accedir* del Sant Pare que amb inflexibilitat manté el seu ascendent sobre la Santa Església; i és una guspira de l'amor el *nada te turbe* de Santa Teresa de Jesús que amb esperit varonil ultrapassa les fites de la decaiguda naturalesa.

Un cor gran tingueren Santa Magdalena, Sant Agustí i Sant Franc de Siena: tots tres abans de conèixer Déu, desvien l'amor i es rabegen dins el fang dels vicis fins a eclipsar la llum de la seva intel·ligència i anul·lar la força ascendent de la seva voluntat: ha arribat a curullar-se en ells amb indomable frenesi el plaer més degradant.

Encaminen l'amor Magdalena, i rega amb llàgrimes i eixuga amb els seus cabells fascinadors els peus de Jesús; encamina l'amor Sant Agustí i amb paraules que acull la cristiandat diu: *no hi ha repòs fora de Déu*; encamina l'amor Sant Franc de Siena i aquest arreballa el cor de Jesús qui desclavant les mans de la creu, el besa i l'abrassa.

Una placa sensibilitíssima als moviments de l'amor era el cor de Teresa de Jesús Infant i des de la seva infantesa l'encaminà al bé. La primera espurna del seu amor va desprendre's el dia de la seva Primera Comunió: «què dolç, deia, és el primer bes de Jesús, ja no érem dos aquell dia, puix quedarem units amb Jesús com una gota d'aigua barrejada amb les immensitats del mar», Jesús era el seu motllo, l'artista que en ella arrencava dolces harmonies, el seu Espòs aimat. D'ençà d'aquell dia no fou una ànima sentimentalista i impressionable, moguda com una nau sens timó a mercè de tots els vents sinó un arbre de fondes arrels i inflexible branatge, com una àliga de forta emvergadura i com una verdadera heroïna en la fermesa de caràcter.

Quan el cor de l'home es recolza en l'amor humà tot seguit hi albira entre ombres el desengany, la desilusió, la impotència... però, si escolta els dolços batecs del Cor de Jesús com el deixeble estimat hi troba un cel sens núvols, i un horitzó interminable que té emplaçades les seves fites en l'eternitat, per la que fortament suspira.

Si Déu us ha donat un cor gran és que espera grans coses de vosaltres.

Sien doncs, per a Jesús totes les fibres del vostre cor:

TU GLÒRIA JERUSALEM

*Sortirà una branca de la soca de Jessé
i una flor rebrotarà de les seves rels.
I reposarà sobre ella l'Esperit del Senyor. (Is. 11)*

L'arrel de Jessé és el gènere humà, la branca Maria, la flor Jesucrist, sobre el qual l'Esperit de Déu, la divinitat, reposà en unitat de persona.

Déu Nostre Senyor va reservar a la humanitat caiguda la glòria inefable de produir del seu si Aquell que és el Fill Unigènit, el Verb Déu. Però tanta glòria no li escau sinó amb la interposició de Maria.

El corrent vital que d'Adam es va difonent a tota la descendència, no tenia pas la força d'arribar fins al Fill de Déu. Aquell corrent devia aturar-se en una pura criatura. S'aturà, efectivament, en Maria. Però en Ella, havent-s'en emparat l'Esperit Sant i la Virtut de l'Alfíssim, prengué una misteriosa embrasada, amb la qual arribà fins a Jesucrist.

El Fill de Déu esdevingué Fill de l'home en el sentit més estricte de la paraula. El Verb de Déu ja pertany a la nostra gènere; ja ha esdevingut germà nostre segons la carn. Però en Maria i per Maria.

Amb els altres descendents d'Adam, Jesús no serva cap parentiu directe, sinó l'espiritual que ve d'ésser Ell el Promès als Patriarques i Profetes. A Joaquim i Anna l'Església reconeix la glòria d'ésser pares de la Mare de Déu; a Josep la d'ésser-ne espòs fidellíssim.

Dintre el tàlem sagrat on s'acomplí el misteriós connubi de la naturalesa humana amb la divinitat, només Maria ha estat introduïda. Ella sola hi cooperà la suprema glorificació del llinatge.

Infinítament més obligats a Maria que no els isrealites envers Judit, hem d'aclamar-la joiosos: Tú glòria de Jerusalem; Tú, alegria d'Israel; Tú, l'honor del nostre poble.

JUNT A L'ESTABLA

Remarca expressament Sant Lluç, el cuidado de Maria en retenir totes les escenes i detalls que acompanyaren el naixement del Fill de Déu. Maria devia estar totalment abstreta en el seu Fill, meditant la sublimitat dels misteris que s'estaven realitzant.

Quines mirades tan tendres es creuerien entre Marè i Fill. Quantes vegades besaria aquell cos santíssim darrera el qual s'ocultava la divinitat. Besar Déu quina delícia. I Maria podia fer-ho amb la mateixa llibertat que té la mare de besar el seu fill.

Les mares han de reprimir a voltes els ímpetus del seu cor, per tal de no traspassar els límits que Déu els hi ha posat. Maria podia deixar-se portar pels sentiments maternals, segura que mai podria excedir-se en l'amor d'aquell Fill que havia infantat.

Totes les criatures necessiten de la gràcia per tal d'estimar Déu sobre totes les coses. Únicament Maria experimentà naturalment la necessitat d'estimar-lo. Si Ella no hagués conegut Déu com el Bé Suprem, digne de tota nostra estimació, l'hauria estimat encara com es mereixia, estimant el seu Fill.

La Maternitat divina és quelcom que supera infinítament la nostra pobra

intelligència. Per ella es situà Maria al bell mig d'aquest caos immens que separa el Creador de la criatura. Sant Tomàs, malgrat la precisió amb què expressa els seus conceptes, diu que tocà les vores de la divina essència; i l'Església li tributà un culte especial de hiperdulia.

Felicitem, doncs, en el jorn de Nadal a Maria per haver estat enlairada a tan excelsa dignitat.

PER QUÈ EL DOLOR?

Moltes vegades la gent es plany de les penes i tribulacions que les aclaparen. Fins arriben a dubtar de la divina Providència, com si fos incompatible amb l'existència de tants mals.

És que obliden que les penes no entraven pas en el pla primitiu de la Creació. Som nosaltres que ens les havem congriadades.

Déu Nostre Senyor havia creat els àngels i els homes per tal que fossin felisos tots els moments de llur existència. De la felicitat inicial, després d'exercitar la virtut, devien passar a la glòria cónsumada. Aquest pla nosaltres l'hem espatllat. Com gosem encara imputar a Déu uns mals que deriven de la nostra prevaricació?

«No sóc pas jo qui contorbo Israel, digué N. P. S. Elias al pervers Acab, ans tu i la casa del teu pare». Així mateix, no és pas Déu qui ha volgut el dolor; som les criatures qui ens l'havem atret amb el pecat.

L'obra de Déu, heus-la aquí: «Fem l'home a imatge nostra segons semblança nostra, i senyoregi sobre el peix del mar i sobre l'au del cel, i sobre el jument, i sobre tota la terra i sobre tot reptil damunt la terra. I creà Déu l'home a imatge seva. I Déu els benef. I veié Déu tot ço que havia fet i heus aquí que era molt bo. El Senyor plantà un paradís a Edem i posà-hi l'home que havia faïonat. I féu brostar de la terra tot arbre bell a la vista i gustós a la boca...»

Ara, les conseqüències del pecat: «Perquè has escoltat la veu de la teva dona i has menjat de l'arbre del qual t'havia manat dient: No en menjaràs, maleïda serà la terra a causa de tu; en treball menjaràs-ne tots els dies de ta vida. Espines i cardons et brostarà, i menjaràs l'herba del camp; amb la suor de ta faç menjaràs el pà, fins que tornaràs a la terra de la qual fores tret; car pols ets i a la pols tornaràs».

En comptes, doncs, de revoltar-nos contra Déu, acotem el cap. Humillem-nos davant una sentència tan merescuda. Més encara; adorem la Bondat infinita, a la qual es deu que el càstig s'hagi tornat mitjà de reparació.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

Lector, propagant aquest full, fas un obsequi molt agradable a Maria. Procura noves subscripcions i envia-les a l'Administració d'EL CARME.

VIDA D'ORACIÓ

La manera d'usar d'aquestes aspiracions ha d'ésser amb molta suavitat i quietud, sense violentar-se, perquè en aquest mode d'oració, tot el que és esforçar-se i violència interior, perjudica el cap, desballesta l'esperit, endureix el cor i enfosqueix l'enteniment.

I molt més, sense això, es purifica l'ànima i arriba a unir-se amb Déu amb un afecte amorós i suau, que no pas esforçant-se, ni violències ni discursos que sempre van envoltats de quelcom d'amor propi i presumció espiritual, que més perjudica que no pas aprofita, car aquesta obra és, només, de la lliberalitat de Déu.

Per una més clara intel·ligència d'aquest mode d'oració, cal fer avinent que tot aquest exercici pot ésser resumit en tres punts que són: *Aspiració; Amor quiet i pacífic; i Amor suspens o extàtic*, que són com graus o graons pels quals l'ànima és emmenada a la unió íntima de Déu.

Per això és necessari remarcar tres coses:

La primera que quan l'ànima està recollida i sent Déu dins d'ella, el que ha de fer és, sense esforç ni soroll, sinó suaument, trencar el fil del discurs de l'enteniment i quedar-se només amb una notfícia general de Déu infinit i incomprendible, el qual coneix per Fé, que està interiorment obrant en el més íntim de la seva ànima el que la seva Majestat és servit.

La segona que posi tot el seu pensament en Déu, amb fixesa i fermesa, sense donar lloc a que surti del recolliment ni vagi discorrent d'una cosa en altra.

La tercera que es conformi i resigni tota en Déu amb una resignació total, perquè faci i acompleixi la seva voluntat en elles sense atendre a altra cosa, ni demanar, ni voler ni desitjar sinó tan sols el que Déu vulgui i sia la seva voluntat; s'abandona en Déu sense cap resistència i dona lloc a la voluntat perquè frueixi, a pler, de Déu, amb un amor quiet, suau i pacífic.

I si s'apagava aquell fervor interior, o sentís que es distreu, o surt del recolliment, de quan en quan prengui coratge amb un afecte amorós, amb un desig inflammat, amb una paraula regalada, i torni a apaivagar-se i pacificar-se segons que pugui. Estimi, calli i esperi; que d'aquest amor quiet i pacífic, l'alçarà Déu a l'amor suspens i extàtic, quan sia la seva voluntat, que és tot sobrenatural, infós i Diví, on es troba el punt més alt i consumat de la perfecció i la unió perfecte i veritable de l'ànima amb Déu; on es dona i comunica d'un mode tan inefable i diví i amb tanta abundor de béns espirituals, que per bé que un els sap sentir no els sap explicar. Déu per la seva bondat infinita, ens ho ensenyi.

*

Aquí acaba la part ascètica de la magnífica obra del carmelita P. Joan Bonet. Preguem als nostres lectors vulguin repassar-la de nou, per tal d'extreure'n aquelles veritats que seran altament profitoses per tal d'assolir una vida més netament cristiana.

ESPIGOLALLES

Jesús és nat...

...Veni i adorem-lo. Ell ha volgut entrar com nosaltres per la humil porta del bressol, si de tal podem qualificar aquelles palles i aquella menjadora que refusaria el més pobre dels mortals.

Ja s'apaivaga la justícia divina, la còlera es desarma, la majestat es cobreix, es vela la grandesa i els àngels en el cel promulguen una era de pau divina.

L'Amor infinit de Déu triomfa a Betlem. Un portal en ruïnes és el temple de la Divinitat que palpita sota les carns rosades d'un xamós infantó.

Maria, la més pura de les filles d'Eva, està al costat del seu Fill; no per a allunyar-me'n, sinó per a cridar-m'hi amb un somriure infinit.

Oh admirable misteri! Hi ha un infant a qui puc estimar fins a l'adoració, fins a l'èxtasi. Puc besar els seus peus, estrenyer-lo sobre el meu cor, sense temor d'excedir-me car és Déu. Hi ha un Déu que jo puc trobar en les meves penes, que no està pas amagat en inaccessible llunyanies, voltat de resplendors que ceguen. Ell al contrari, s'ha fet accessible, tractable, perquè és home...

Un Príncep piadós

Extractem de «Il Monte Carmelo» una notícia altament simpàtica per a tots aquells que tenen a honor pertànyer a la gran família carmelitana.

El piadós Umberto de Savoia príncep de Piemonte, el qual tantes proves ha donat de la seva profunda religiositat, rebé el dia 26 del passat Maig de mans de Mons. Licari, el Sant Escapulari de la Verge del Carme.

Quan en 1932 passà per Bagnara, manifestà gran desig de visitar l'Església del Carme. Més tard li fou ofert el càrrec de Prior honorari de la confraria del Carme, que ell acceptà amb manifest entusiàsmes, dalerós de donar a Maria, en presència de tot un poble que l'aclamava, aquesta prova d'amor i devoció.

La Immaculada

Encara Maria no era nada i els àngels del cel reberen de Déu l'encàrrec de fer-li els vestits. Sabien que la futura Maria seria la seva regina; el Senyor els hi encomià tant la seva grandesa, que tristos i consirosos, no sabien on adquirir les riquíssimes teles que fossin dignes de tan gran Sobirana.

La seda i el tissú els hi semblaven indignes de tocar el seu cos rosat. En va demanaren porpra a la rosa i perfums al lliri. Posats en tanta estretor alçaren els ulls onegats en llàgrimes, vers el seient del Totpoderós, com per a demanar-li perdó del seu falliment. Alcen la seva testa i veuen la majestat del sol que cavalca a l'orient vestit de puríssims resplendors i el cel que cobreix maternalment amb son blau mantell les criatures totes i es diuen plens de joia: «Del sol en farem el seu vestit i d'un tros de cel son mantell de puresa».

Ve't ací perquè la Immaculada s'abilla amb un vestit blanc i un mantell blau.

Espurnes

Diu Balmes: «Mai l'enteniment es mostra més vil que quan per mor d'excusar una falta, s'en fa còmplice. L'enteniment aleshores no erra: es prostitueix».

Molt bé; i afegeixo: Quants no n'hi ha que demanen a la intel·ligència un vel per tal d'ocultar aquelles misèries que no es veuen amb cor de suprimir?

La immensa majoria dels qui s'enrolen en les files anticristianes són d'aquesta mena. Combaten l'Església no en nom de la veritat, el qual és sempre noble; sinó obeint les passions que els tenen esclavitzats.

Senten el pes de les cadenes i en la impossibilitat de remuntar-se a les altíssimes regions de l'esperit, reservades a les ànimes privilegiades, que amb veritable valentia han sabut trencar les ominoses cadenes d'una denigrant esclavitud, maleeixen i detesten aquell heroisme que no saben practicar.

No és el seu enteniment qui sent repugnància pels dogmes del cristianisme, és el seu cor, malejat per un desenfrenat llibertinatge.

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES DEL MES DE DESEMBRE

5. Dijous.—Bt. Bartomeu Fantí, cf.
8. Diumenge.—La Puríssima Concepció de la Mare de Déu. *Ind. Pl.* i *Abs. Gen.*
10. Dimarts.—El trasllat de la Santa Casa de Loreto.
11. Dimecres.—Bt. Franc de Siena, cf. *Ind. Pl.*
14. Dissabte.—St. Espiridió, bisbe i cf.
16. Dilluns.—Bta. Maria dels Angels, vg. i la Traslació del cos de Sta. Maria Magdalena de Pazzis, vg.
18. Dimecres.—La Mare de Déu de l'Esperança.
25. Dimecres.—La Nativitat de Nostre Senyor Jesucrist. *Ind. Pl.*
26. Dijous.—Festivitat de St. Esteve Protomàrtir. *Benedicció Papal i l. P. a totes les Eslésies de Carmelites.*
30. Dilluns.—St. Dionís, Papa.

El proper mes de Gener es pot guanyar *Ind. Plen.* els dies 1, 5, 6, i 16. Es dona *l'Abs. Gen.* als Terciàris els dies 1 i 6.

PRACTICA MENSUAL: Direcció de l'amor

SANT PROTECTOR DEL MES

BEAT BARTOMEU FANTI

(5 de Desembre)

El Beat Bartomeu, veié la llum vers l'any de 1443 en Màntua (Itàlia), fill d'una noble família, no més per ses riqueses, que per ses virtuts, educant-lo en la pietat i sant temor de Déu, el qual de vell antuvi palesà la seva inclinació i amor a totes les virtuts.

De molt jovenet endegà la seva vida pel camí de la ciència.

A l'edat de 17 anys, sentí la veu de Déu que el cridava a l'estat de perfecció i fidel a la veu divina, vestí l'habit de l'Orde del Carme preferint-la a les altres per ésser l'Orde de Maria Santíssima, vestint-lo en el seu poble nadiu.

Si en el món havia fet vida cristiana i exemplar, en el claustre féu vida de sant, corrent pel camí de la perfecció amb passos gegantins esdevenint ben aviat el model de tots aquells sants religiosos de l'austeríssima reforma Carmelitana de la Congregació de Màntua.

La característica pròpia de nostre Beat ensems que els mitjans de la seva gran santedat, foren: La més fidel i escrupulosa observància de la Regla, no mancant mai als tres vots religiosos, una tendra i filial devoció a la Mare de Déu, a la que tot sovint anomenava sa dolça Mareta. I un encès amor al Presoner del Sagrari, Jesús Eucaristia.

Fou zelós predicador de la paraula divina, encenent en els cors dels oients el foc de l'amor a l'Eucaristia, i àdhuc els més endurits pecadors es sentien commoguts a les paraules del Beat, essent molts els que deixaren els vicis i seguiren el camí de la virtut. Com a penyora del seu amor al sagrament de nostres altars, li fou donat el do de miracles, curant les més greus dolences amb la sola unció de l'oli de la llàntia del Sagrari.

Instituí una congregació de seglars, a fi de promoure i expandir més i més entre les persones del món, la saludable i eficaç pràctica dels sants exercicis espirituals, la congregació s'anomenà: De la Benaurada Verge Maria del Mont Carmel.

Exerci amb gran zel i prudència diferents càrrecs en la comunitat tenint per deixeble al gran poeta Carmelità anomenat el Virgili Cristià, Beat Bautista Mantuà, que fou més tart General de tot l'orde del Carme.

Ple de mèrits, i amb la dolça esperança que hom sent després d'haver fet el seu deure, lliurà la seva ànima al Criador, el dia 5 de Desembre de l'any de 1490 a l'edat de 47 anys en el seu poble nadiu. Les seves sagrades despulles foren posades en la capella de la Verge del Carme del mateix convent, on els fidels, de bell antuvi li reteren homenatge, encomanant-se a la seva protecció, obrant Déu per mitjà del seu servent molts miracles. El seu cos, a causa de la destrucció del convent fou portat a la Catedral on actualment es venera.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPREMTA BONET